

Arrest

nr. 28 766 van 16 juni 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 april 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van Migratie- en asielbeleid van 6 maart 2009 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 mei 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DELVAUX, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Afghaanse nationaliteit dient op 21 november 2007 een asielaanvraag in.

Op 22 september 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing tekent verzoeker beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die dit beroep bij arrest nr. 20 026 van 5 december 2008 verwerpt.

Op 31 december 2008 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

Op 3 februari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 maart 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van de asielaanvraag met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven als volgt luiden:

“Overwegende dat de betrokkene op 21 november 2007 een eerste asielaanvraag indiende en zijn dossier op 3 december 2007 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 24 september 2008 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 december 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 31 december 2008 een tweede asielaanvraag indiende waarbij hij verklaart niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een taskara naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze reeds naar voren bracht tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene twee attesten naar voren brengt van de 'gurudwara' van Jallalabad waarin deze verklaart dat de betrokkene niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze beweringen gebaseerd zijn op de reden dat de betrokkene zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dergelijk attest van de 'gurudwara' van Jallalabad naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 december 2008, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 5 december 2008 over dit document onder meer stelde dat 'Uit de inhoud van het document blijkt duidelijk dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat die om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft.'. Overwegende dat de betrokkene medische attesten naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat medische motieven niet ressorteren onder de criteria van de Conventie van Genève. Overwegende dat de betrokkene verklaart dat zijn problemen nog steeds dezelfde zijn waarbij opgemerkt moet worden dat deze motieven reeds behandeld werden door de Belgische asielinstanties, dat er geen geloof aan werd gehecht. Overwegende dat de betrokkene ingaat op opmerkingen in de beslissingen van de Belgische asielinstanties waarbij opgemerkt moet worden dat dit verklaringen achteraf, dat het de betrokkene vrij staat om beroep in te dienen bij de bevoegde instanties, dat de betrokkene van deze mogelijkheid gebruik maakte. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de betrokkene ze naar voren had kunnen brengen. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 1 (een) dag.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“M.b.t. de machtsoverschrijding en m.b.t. de niet-naleving van substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen.

De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering — gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Verzoeker heeft aan de Minister een verklaring van de gurudwara van Jalalabad voorgelegd, dewelke zijn asielaanvraag ondersteunt en waarin verzoeker ten zeerste afgeraden wordt om terug te keren naar Afghanistan.

Dit stuk dateert van 14.12.2008.

De eerste asielaanvraag werd afgesloten bij arrest van de RVV dd. 05.12.2008.

Verzoeker heeft dit stuk voor de eerste maal aangewend bij de tweede asielaanvraag, ingediend op 31.12.2008.

Het is dan ook duidelijk dat stuk een nieuw element is dat voor de eerste maal wordt aangewend in een nieuwe asielaanvraag.

Dit stuk wordt in het kader van de laatste asielaanvraag door de Minister echter niet verder onderzocht.

De Minister vergenoegt er zich mee te stellen dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dergelijk attest van de 'gurudwara' van Jallalabad naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 december 2008, dat de raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 5 december 2008 over dit document onder meer stelde dat "Uit de inhoud van het document blijkt duidelijk dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat die om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft". Dat verzoeker aanvoert dat uit de inhoud van het document niet blijkt dat het om een gesolliciteerde verklaring zou gaan; dat verzoeker verder laat gelden dat indien het dan nog om een "gesolliciteerde" verklaring zou gaan, verzoeker niet inziet waarom deze verklaring dan geen bewijswaarde zou hebben; dat niets verbiedt dat verzoeker contact neemt met geloofsgenoten in zijn land van herkomst, dewelke hem op de hoogte stellen van de actuele toestand aldaar en de risico's dewelke hij aldaar loopt in geval van terugkeer naar Afghanistan.

De Minister schendt dan ook artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980 (Vreemdelingenwet) :

"De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10. Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. "

Het is duidelijk dat het stuk dd. 14 december 2008, bijgebracht door verzoeker, betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, nu de terechtzetting van de Raad voor Vreemdelingenzaken doorgedaan is op 3 december 2008.

In de gegeven omstandigheden is de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag niet redelijkerwijze te verantwoorden.

Het redelijkheidsbeginsel wordt geschonden. Om na te gaan of het bestuur de grenzen van de redelijkheid niet heeft overschreden, zal de rechter tot een marginale toetsing van het bestuursoptreden overgaan en de kennelijke wanverhouding tot de feiten waarop de beslissing is gebaseerd, sanctioneren. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel over te doen maar is enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer de door het bestuur geponeerde verhouding tussen beslissing en feiten in werkelijkheid volkomen ontbreekt, zie Mast, o.c., p. 54.

Het is duidelijk en niet redelijk te betwisten dat een stuk dd. 14.12.2008 een nieuw stuk is ten aanzien van een vorige asielprocedure dewelke afgesloten werd op 05.12.2008.

Verzoeker laat bijkomend gelden dat hij het bevel kreeg om het grondgebied te verlaten binnen 1 dag van de bestreden beslissing.

Een dergelijke korte periode om het grondgebied te verlaten opleggen is niet redelijk.

Hoe kunnen vliegtuigtickets geboekt worden binnen 24 uur, bagage gepakt, transfer naar de luchthaven geregeld

Zelfs een vrijwillig vertrek naar een derde land met behulp van de internationale organisatie voor migratie (IOM) kan op zulk een korte periode niet georganiseerd worden.

De Minister weet dit zeer goed en had hiermee rekening dienen te houden. Zij handelwijze is onredelijk en onzorgvuldig.

Het is en was verzoeker de facto onmogelijk om gevolg te geven aan een bevel binnen de gestelde - onredelijk - korte datum.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Minister in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist. Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.

Dat de bestreden beslissing dan ook indruist tegen art. 6 E.V.R.M, doordat verzoeker op die wijze geen eerlijke behandeling krijgt van zijn zaak (beginsel van eerlijk proces - fair trial).

Het Europees Hof van de Rechten van de Mens heeft zich op 7 juni 2001 uitgesproken over de procedure voor de administratieve rechtscolleges in Frankrijk. (Hof Mensenrechten, arrest Kress / Frankrijk - 7 juni 2001, <http://www.echr.coe.int>). Aldus blijkt dat administratieve procedures getoetst - zoals een procedure asiel - getoetst kunnen worden aan het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.

M.b.t. de toepassing van art. 6 EVRM verwijst verzoeker naar het "Overzicht van het publiek recht. Van de Lanotte, die Keure, 1997, nr. 236, 389, 559, 721, 896, 987, 1158, 1529.

"Opgemerkt kan worden dat artikel 6 EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke zaken en strafzaken. Volgens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens mag het begrip "burgerlijk recht" niet geïnterpreteerd worden door eenvoudige verwijzing naar het interne recht van de betrokken staten. Daarom is het mogelijk dat dit artikel ook van toepassing is op administratieve rechtscolleges. Sommige van deze beginselen werden bovendien door de rechtspraak als algemene rechtsbeginselen gekwalificeerd, zodat deze ook van toepassing zijn, zelfs wanneer geen enkele geschreven bepaling ze uitdrukkelijk voorziet." Van de Lanotte, o.c, nr. 987.

Door verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen schendt de Minister de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen.

Het is duidelijk dat de nieuwe door verzoeker bijgebrachte stukken niet aan een grondig onderzoek werden onderworpen.

Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Het proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden. Er is een manifest onevenwicht tussen het belang van de overheid - het verwijderen van personen zonder verblijfsvergunning - en de rechten van het individu. Eenzelfde document wordt verschillend beoordeeld in twee beslissingen.

Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen, verzoeker laat m.b.t. artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet het volgende gelden :

Verzoeker is de mening toegedaan dat hij in zijn land van herkomst wel degelijk een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming (waartegen verzoeker geen bescherming van het herkomstland kan vragen).

Verzoeker verwijst naar ernstige schade in de zin van:

Doodstraf of executie

Foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst

Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Met deze elementen werd geen rekening gehouden.

De weigering tot toekenning van subsidiaire bescherming werd in het geheel niet gemotiveerd.

Verzoeker vrees voor zijn veiligheid in geval van terugkeer naar Afghanistan

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,

het artikel 7 en 48/4 van de Wet van 15.12.1980; artikel 51/8 van de Wet van 15.12.1980;

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, en het proportionaliteitsbeginsel."

2.2. In haar nota repliceert verwerende partij dat verzoeker een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Volgens verzoeker bracht hij een nieuw element aan door een stuk van 14

december 2008 in te dienen. Hij stelt dat het stuk niet werd onderzocht en dat het voor hem onmogelijk is om het bevel om het grondgebied te verlaten in één dag uit te voeren. Verwerende partij stelt dat het bestuur wel degelijk de door verzoeker voorgebrachte documenten in de beslissing van 6 maart 2009 betrok en dat er terecht werd gemotiveerd dat verzoeker verklaart dat zijn problemen nog steeds dezelfde zijn. Bovendien werd er tevens op gewezen dat de aangehaalde motieven werden behandeld door de Belgische asielinstanties en dat geen nieuwe gegevens werden aangevoerd die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielaanvraag. Verzoeker weerlegt in zijn verzoekschrift de in de bestreden beslissing weergegeven motieven niet.

2.3. In zijn repliekmemorie herhaalt verzoeker bijna zijn volledig enig middel en voegt hij hieraan toe dat verwerende partij in haar nota erkent dat verzoeker nieuwe gegevens bijbracht. Nochtans worden deze ten onrechte niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanvaard. Verwerende partij gaat volgens verzoeker ook niet in op de kritiek van verzoeker met betrekking tot de door haar bijgebrachte verklaring waarbij deze als een “gesolliciteerde” verklaring zonder bewijswaarde wordt aanzien. Verwerende partij gaat ook niet in op de door verzoeker aangehaalde schending van het redelijkheidsbeginsel, ook niet met betrekking tot de onredelijke korte termijn om het grondgebied te verlaten dewelke opgelegd werd aan verzoeker.

2.4. In een eerste onderdeel van het middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Deze artikelen voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze werd genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 Vreemdelingenwet. Verzoeker kent dus de redenen die aanleiding hebben gegeven voor de weigering tot in overwegingname van zijn asielaanvraag.

In de mate dat verzoeker verder in zijn middel betoogt dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is en bepaalde gegevens anders interpreteert, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking

hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

In casu oordeelde de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht zodat de asielaanvraag niet in aanmerking werd genomen.

In zijn verzoekschrift houdt verzoeker voor dat hij aan de gemachtigde van de minister een verklaring van de gurudwara van Jalalabad heeft voorgelegd, dewelke zijn asielaanvraag ondersteunt en waarin verzoeker wordt afgeraden om terug te keren naar Afghanistan. Dit stuk dateert van 14 december 2008 en dus van na het afsluiten de eerste asielprocedure en is volgens verzoeker duidelijk een nieuw element dat voor de eerste maal wordt aangewend in een nieuwe asielaanvraag. Verzoeker meent dat verwerende partij echter nalaat dit stuk te onderzoeken. Verzoeker voert verder aan dat uit de inhoud van dit document niet blijkt dat het om een *“gesolliciteerde”* verklaring zou gaan en dat zelfs indien het zou gaan om een *“gesolliciteerde”* verklaring hij niet inziet waarom deze verklaring dan geen bewijswaarde zou hebben. Niets verbiedt verzoeker bovendien contact op te nemen met geloofsgenoten in zijn land van herkomst.

Vooreerst merkt de Raad op dat de overige motieven van de bestreden beslissing niet betwist worden.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee documenten heeft ingediend bij zijn tweede asielaanvraag en met betrekking tot deze documenten verklaringen heeft afgelegd. Het betreffen twee verklaringen van R. S. waarbij deze verzoeker informeert dat Commandant D. M. hem, zijn familie en zijn broer nog steeds zoekt en dat het dus beter is dat verzoeker niet terugkomt naar Afghanistan. De eerste verklaring dateert van 9 oktober 2008 en werd reeds beoordeeld door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest nr. 20 026 van 5 december 2008: *“De Raad merkt op dat verzoeker niet verduidelijkt van wie en in welke hoedanigheid dit document, waarvan het originele ter zitting wordt neergelegd, uitgaat. Uit de inhoud van het document blijkt duidelijk dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat die om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft.”* In de bestreden beslissing wordt hierover gesteld: *“Overwegende dat de betrokkene twee attesten naar voren brengt van de ‘gurudwara’ van Jallalabad waarin deze verklaart dat de betrokkene niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze beweringen gebaseerd zijn op de reden dat de betrokkene zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat aan deze motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dergelijk attest van de ‘gurudwara’ van Jallalabad naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 december 2008, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 5 december 2008 over dit document onder meer stelde dat ‘Uit de inhoud van het document blijkt duidelijk dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat die om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft.’*

Het tweede document dateert van 14 december 2008 en betreft dezelfde inhoudelijke verklaring van R. S. Deze verklaring is dus weliswaar “nieuw” in die zin dat ze nog niet eerder ter kennis werd gebracht

van verwerende partij, maar verzoeker maakt niet aannemelijk dat deze betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de afwijzing van zijn eerdere asielaanvraag (RvS 13 april 2005, nr. 143.020). Uit de bepaling van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr.163.610). Deze verklaring, die qua inhoud dezelfde is als de verklaring van 9 oktober 2008 en waarover de asielinstanties al een uitspraak hebben gedaan, heeft betrekking op mogelijke vervolgingen van verzoeker door Commandant D. M ten gevolge van "hun oude slechte relatie", en dus ten gevolge van feiten die reeds werden behandeld naar aanleiding van verzoekers eerste asielaanvraag en waarover reeds werd geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat hij zijn land heeft verlaten omwille van vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 noch dat verzoeker heeft aangetoond een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (Raad voor Vreemdelingenbetwistingen 5 december 2008, nr. 20.056). Bovendien wordt opgemerkt dat verzoeker zelf verklaard heeft dat de "2 brieven die ik vandaag voorleg, zijn een bevestiging (...). Zij gaven aan dat ik nog problemen met H . D. M. (...). Hij is nog steeds naar mij op zoek."

Verzoeker maakt dus in zijn verzoekschrift niet aannemelijk dat de verklaring in twee documenten op zich een nieuw gegeven is dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in zijn verzoekschrift dat de verklaring van 14 december 2008, die hij voor de eerste maal aangewend heeft bij zijn tweede asielaanvraag niet verder onderzocht werd door verwerende partij. Verzoeker kan hierin niet worden gevolgd nu de bestreden beslissing, zoals hiervoor reeds werd weergegeven, uitgebreid motiveert waarom de beide verklaringen geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Deze stelt immers dat de beweringen van de 'gurudwara' van *Jallalabad* in de documenten van 9 oktober 2008 en 14 december 2008 gebaseerd zijn op de reden dat verzoeker zijn land van herkomst heeft verlaten. De bestreden beslissing vervolgt door te stellen dat aan het vluchtverhaal van verzoeker geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties. Ondanks het feit dat verzoeker reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag het eerste document bijbracht, werd de eerste asielaanvraag definitief negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 december 2008.

De Raad wijst er bovendien op dat het niet aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om in het kader van een tweede asielaanvraag de documenten verder te onderzoeken. De bevoegdheid van de gemachtigde van de minister beperkt zich, zoals hiervoor reeds uiteengezet, in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput. In casu oordeelde de gemachtigde van de minister dus dat de twee verklaringen geen nieuwe gegevens zijn in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift aanvoert dat uit de inhoud van het document van 9 oktober 2008 niet blijkt dat het om een gesolliciteerde verklaring zou gaan, merkt de Raad op dat verzoeker hiermee kritiek levert op de motieven van het arrest nr. 20 026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 5 december 2008. Dit arrest maakt uiteraard niet het onderwerp van huidig beroep uit zodat deze kritiek niet dienstig kan aangevoerd worden. In zoverre dat deze kritiek echter gericht zou zijn op de bestreden beslissing die zou stellen dat de verklaring van 14 december 2008 een gesolliciteerde verklaring zou zijn, kan verzoeker ook niet gevolgd worden nu na grondige lezing van de bestreden beslissing de Raad opmerkt dat de bestreden beslissing dit niet stelt.

Gelet op het voorgaande is het dan ook niet kennelijk onredelijk dat verwerende partij over deze documenten het volgende in de bestreden beslissing stelt: *"Overwegende dat de betrokkene twee attesten naar voren brengt van de 'gurudwara' van Jallalabad waarin deze verklaart dat de betrokkene niet terug kan keren waarbij opgemerkt moet worden dat deze beweringen gebaseerd zijn op de reden dat de betrokkene zijn land van herkomst heeft verlaten waarbij opgemerkt moet worden dat aan deze*

motieven geen geloof werd gehecht door de Belgische asielinstanties, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag een dergelijk attest van de 'gurudwara' van Jallalabad naar voren bracht, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene desondanks definitief negatief werd afgesloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 5 december 2008, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in haar arrest dd. 5 december 2008 over dit document onder meer stelde dat 'Uit de inhoud van het document blijkt duidelijk dat het om een gesolliciteerde verklaring gaat die om deze reden dan ook geen bewijswaarde heeft.'

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel als toepassing hiervan aannemelijk maakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitevinding. Uit de bespreking van het voorgaande is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitevinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Wat de verwijzing naar artikel 6 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) betreft, stelt de Raad vast dat betwistingen in verband met de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen buiten de toepassingsfeer van artikel 6 van het EVRM vallen, omdat desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben.

Verzoeker kan evenmin worden gevolgd met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel omschrijft de voorwaarden waaraan voldaan moet worden om de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De bestreden beslissing betreft een weigering tot in overwegingname van een vluchtelingenverklaring door de Dienst Vreemdelingenzaken en heeft dus geen uitstaans met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Er moet bovendien worden benadrukt dat de Raad in casu optreedt als annulatierechter overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. In die hoedanigheid kan hij enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). Dit houdt in dat de Raad in het kader van de uitoefening van zijn annulatiebevoegdheid niet bevoegd is om zich uit te spreken over het al dan niet toekennen van de vluchtelingen- of subsidiaire beschermingsstatus.

In de mate dat verzoeker in het middel de korte periode van één dag om het land te verlaten aanvecht, moet erop worden gewezen dat de termijn die aan verzoeker werd gegeven om het grondgebied te verlaten – uiterlijk op 1 maart 2009 - louter een uitvoeringsmodaliteit van het bevel om het grondgebied te verlaten is. Deze uitvoeringsmodaliteit kan evenwel niet worden beschouwd als een beslissing met specifieke rechtsgevolgen of een beslissing die de rechtstoestand van verzoeker wijzigt, zodat de kritiek gericht tegen deze uitvoeringsmodaliteit onontvankelijk is.

Een schending van de door verzoeker ingeroepen bepalingen wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien juni tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET